

CAP

VERMELL

**PAULET
1988**

Nº 95

CAPDEPERA - CALA RAJADA

NOVEMBRE 1988

PORTALET

POLÍTICA LOCAL

Els moments actuals són, políticament, força conflictius. A nivell nacional, la prevista vaga general del 14 de desembre, suposa una situació de tensions i malestar. A nivell autonòmic, les embrollades qüestions financeres, urbanístiques i de reconversió de la planta hotelera, plantejades en el Parlament, són algunes de les que incideixen en aquest clima de conflicte. A nivell local, la situació política tampoc acaba d'estabilitzar-se. Després d'una llarga situació d'interinitat, el nou batle, Antoni Alcover, manifesta molt sincerament que ell no anava per a batle. No dubtam que el Sr. Alcover complirà amb les obligacions que el càrrec comporta, però la seva manifestació no deixa d'esser ben significativa.

Capdepera, com tants d'altres pobles illencs, compta actualment amb una organització civil bastant feble i desarticulada. Les nombroses organitzacions ciutadanes -partits polítics, associacions de veïns, sindicats, de caire ecologista, culturals, etc.- presenten, a excepció de les agrupacions de caire cultural, una alarmant manca d'activitat i bastants d'indicis de desorganització. Per tant, no resulta estrany que el cap visible de tot l'entremat social, és a dir, el batle, manifesti una manca d'entusiasme, tota vegada que el desconcert i la desconfiança que provoca aquesta desarticulació política ha de repercutir, necessàriament, sobre la seva labor.

Un poble desarticulat políticament és un poble que s'exposa a ser víctima dels especuladors, estafadors i demés gent aprofitada. Cal que respecte dels diversos aspectes de la vida municipal -cultura, turisme, urbanisme, finances, conservació de la natura, ordre públic, etc.- hi hagi un mínim consens entre les forces socials interessades. Evitar improvisacions passa per una necessària cohesió de la nostra política municipal.

¿Com podem enfrontar-nos al poder i desafiaments dels especuladors urbanístics, com podem evitar que s'escapi de les nostres mans el poder de decisió sobre el nostre futur, com encararem els reptes inajornables de la residència de la gent major, de la infraestructura esportiva, del sanejament integral del municipi, de tantes i tantes qüestions pendents, si partim d'un clima de desunió i desil·lusió? Evidentment, la resposta la tenim entre tots.

INCENDI El dia 8 de novembre, per causes desconegudes, es calà foc el bar "Bei Joseph" del carrer de Cala Agulla. Els danys són molt nombrosos.

BARBARS La imbecilitat és indiscriminada i no coneix classes socials. El vespre del 2 al 3 de novembre, un grup de "nins bé" es dedicaren a foradar les rodes de quatre o cinc cotxes, per celebrar el devuitè aniversari d'un d'ells. Vos agrada?

HOMENATGE El proper dia 8 de desembre, el C.D. Escolar retrà un homenatge a Antoni Muñoz. Aquest destacat jugador de l'equip local ha passat recentment el trànsit dolorós de l'amputació d'un braç, cosa que, naturalment, l'impedirà de seguir jugant. Tant per la situació que ha hagut de travessar com pels valors que l'adornen com a persona, n'Antoni es mereix que tots fem acte de presència el dia 8. Nosaltres hi serem.

ANIVERSARI L'Associació de la Tercera Edat "Sol Naixent" de Cala Rajada, celebrà el dia 30 d'octubre el seu cinquè aniversari. La festa fou grossa, amb participació de la Banda de Música, missa, estrena de nou himne i dinar amb "show" inclòs.

LOCAL L'associació de Capdepera, "Ca Nostra", per la seva part, ha inaugurat el remodelat local de la Plaça de la Constitució, que per cert ha quedat molt bé. I ha costat una durada, segons diuen.

LES VERGES D'uns anys a aquesta part, un grup joves del poble pareix decidit a recuperar la festa de les Verges, amb serenates i tot. Enguany, però, pareix que la festa no acabà massa bé perquè a la Policia Municipal no li agradà massa que fessin "renou" enmig del carrer. Enhorabona.

SERGEANT Se veu que els policies devien estar nerviosos amb el seu cap, el sergent Terron. Al manco això és el que cal pensar a la vista de l'escrit presentat al Batle, en el que posen de manifest una sèrie de queixes referides a l'actuació de l'esmentat sergent. El Sr. Terron, mentre s'aclareix la cosa, se n'ha anat de vacances.

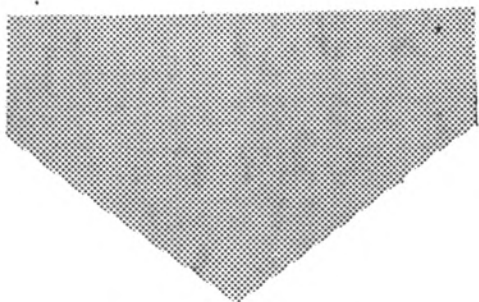
ESCOLES El dia 27 d'octubre fou elegit nou president de l'Associació de Pares del col·legi "S'Auba" de Cala Rajada, el conegut funcionari de l'Ajuntament, Pep Medina. Per altra part, el dia 1 de desembre està prevista la renovació dels consells escolars dels dos centres del poble, dels quals vos n'informarem en el proper número.

PLE En el Ple de l'Ajuntament del dia 24, tengué lloc una remodelació de càrrecs, com a conseqüència del nomenament de n'Antoni Alcover com a batle. Així, ara el primer titnenbatle és en Pep Gallego, i el segon n'Antoni Muntaner. Per la seva part, en Guillem Garau és el nou responsable de l'àrea d'Urbanisme i Sanitat, en substitució del propi Alcover.

MUSICADA Amb motiu o amb l'excusa de Santa Cecília, hem assistit, aquest mes de novembre, a un autèntic periple musical. Vegeu, si no. Els dies 20 i 22, tengué lloc un marató musical organitzat per Joventuts Musicals, a càrrec dels alumnes de música del poble. El dia 19 foren els alumnes del C.C. Banca de Música de Capdepera, amb la col·laboració dels seus professors, els qui feren una demostració dels seus progressos. Finalment, el dia 26, la mateixa Banda, al complet, oferí el seu tradicional concert, amb obres de Manchón, Serrano, Carrascosa, Chueca, Purcel i Pastor. A més de tot això, el dia 19, dins el programa "Un hivern a Mallorca" del Consell Insular, el Trio I Calluisti actuà a l'església de Cala Rajada, amb gran assistència de públic estranger. I a pesar de que música no n'ha faltat, molts es demanen per què no actuà la Coral S'Alzinar, que ho havia fet aquests anys passats. Hi havia algun problema?

CENT El pròxim mes d'abril, si encara som vius, sortirà el número 100 de "Cap Vermell". Partirem per fer-ne dotze i ara anam per cent. Tenim el propòsit de treure un gran número, un número extraordinari, amb importants col·laboracions. A més, volem reunir-nos amb els peus davall la taula, és a dir, sopant, amb tots els lectors i simpatitzants que hi vulguin esser. Vos tendrem informats.

AQUEST NÚMERO L'HEM FET:

Joan Nebot
 Mari-Germa Melis
 Joana Colom
 Maria Vives
 Pep Terrassa
 Llucià Sirer
 Mª Antònia Nadal
 Jaume Fuster
 Ani Muñoz
 Antoni Amorós
 Gabriel Torres
 Domingo Chaparro (fotos)
 Gabriel Flaquer

BOLLETÍ DE L'OBRA CULTURAL
 BALEAR

Capdepera-Cala Rajada

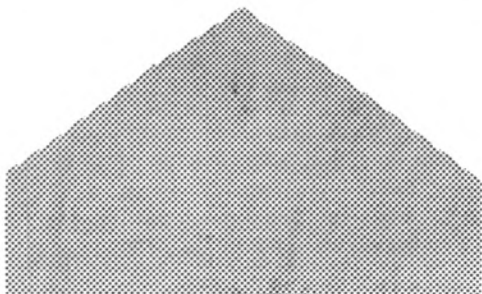
NOVEMBRE 1988

Via Joan Carles I, s/n
 Capdepera

Dipòsit Legal: 197/80

Imprimeix:
 APOSTOL Y CIVILIZADOR, Petra

Els articles publicats en aquesta
 revista, expressen únicament
 l'opinió dels seus autors.

horabaixa de tardor

La llum grogueja prest i la tardor
 en aquesta hora compareix
 amb pensaments, records i certa pau.
 Del Puig Seguer ens fuig la llum vers l'infinit.
 El poble queda fosc al peu del vell Castell.
 Quan dorm, creixent la llum el vetlla.
 Així jo esper la llum:
 vetllant de nit
 enfora del passat.
 Quan torni l'alba,
 despert em trobarà com sentinel·la.
 Del Puig Seguer vendrà la Bona Nova:
 Llevant d'hivern.
 Déu parla sempre així:
 Del fons de la foscor
 reneix la llum.
 Allà on la perderes
 espera-hi trobar-la.
 Sepulcre obert,
 com flor dins un femer.
 No et cansis, gabellí,
 guerrer del meu Castell.
 Ets fill de l'Esperança!

LLORENÇ TOUS
 Capdepera, 15.XI.88

retalls

- No me direu que enguany s'hagi quedat algú del nostre poble sense anar a noces. És impossible. N'hi ha tantes!

- Hia ha coses que no aguant. Per exemple, per què hem de seguir les eleccions d'Estats Units com si fossin les nostres?

- Li manquen al·licients a la nostra joventut, o és que això de les annerotades és cosa a part?

- I que ho és de fàcil criticar i de difícil responsabilitzar-nos vers una funció pública.

- Com que ningú se molesta en netejar les parets de pasquins anunciadors, tot l'any ens veim obligats a recordar lo dolentes que han estat les festes.

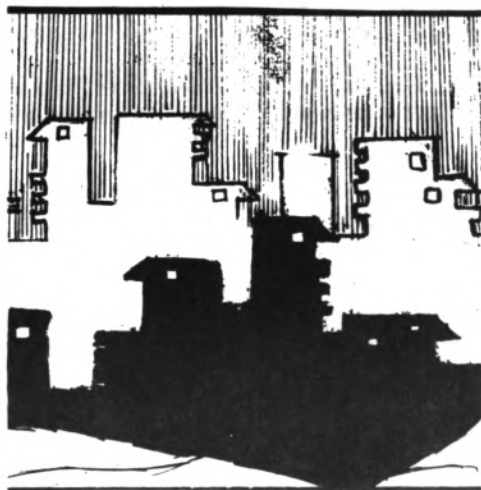
- Si el dia tengués quaranta-vuit hores tendria temps de fer el que m'agrada fer i el que tenc obligació de fer. Com que no en té més que vint-i-quatre, sols puc fer el que tenc obligació de fer, i poc més.

- Si sabem que una cosa ens perjudica, per molt que ens agradi, per què ens encabotam en dur-la a terme?

- La perfecció és una utopia. La persona perfeccionista viu amargada i no és feliç perquè mai pot aconseguir el seu objectiu.

- Després d'estudiar-ho bé, he pres la decisió de fer una recollida de firmes proposant erigir un monumen al Conseller Sr. Cladera, en reconeixement als seus mèrits en favor de la plena llibertat perquè els constructors puguin fer el què vulguin. Els interessats es poden adreçar a "Estisores", Carrer de les Grues, 139. Cala Cement.

ESTISORES

DURANT EL MES D'OCTUBRE...

Han nascut:

Maria Teresa Esteva Riera,
d'Agustí i Mª Esperança.
Josefa Gil Pons,
d'Antonio i Margalida.
Pau Bosch Nicolau,
de Daniel Pau i Mª Lluïsa.
Joan Galian Magaz,
de Francesc i Maria Isabel.
Adrián Pérez López,
de Juan Miguel i Ana.
Alejandra Rodríguez Uceda,
de Manuel i Mª de la Salud.
Bàrbara Tous Llinàs,
de Pere i Maria Isabel.
Maria Angela Garau Roca,
de Pere Joan i Antònia.
Maria del Mar Navarro Lozano,
de David i Antonia María.

S'han casat:

Paul Schwantzer
amb Lucía Grillo Rocha.
Martin Hanson,
amb Dolores Fonseca Rodríguez.
Juan Luis Cocera Zamora,
amb Julia Del Toro Del Toro.

Han mort:

Bàrbara Gelabert Valcaneras
Miquel Pascual Colom
Nadal Alzamora Bernat
Angela Verger Gómez-Quintero
Pere Fuster Massanet
Aina Bonnín Cortès
Agustín Ronquillo Cermeño
Catalina Bauzà Juan

Cartes a Cap Vermell

volem plaça!

Sres. de "Cap Vermell":

¿Qué hay de la Plaza de los Pinos? Está ahí, en el epicentro de esta población costera, con un proyecto aprobado, y espera, y espera... su remodelación. Me decía un señor y amigo, un cierto día: "Ah, pero ¿esto es una plaza? Yo creía que era un solar". ¿Qué les parece?

Otro día, al cruzarla por su mitad, uno de un grupito de mozalbetes espetó: "I quin pi més gros que hi ha allà enmig!" "Ah, no, allò és "la casita de cristal", le contestó otro. Y pues, ¿qué les parece? Así, con sorna, todos lo toman.

En el último invierno deberían haberse iniciado las obras en serio pero fue... y se paralizaron ya. Veremos cuando proseguirán, pero mejor, pues por lo visto hasta ahora, apaga y vámonos!

Toda la vecindad reclama ya "a gritos" su total rehabilitación tiempo ha. Pero ¿cuándo será el día y año de su ejecución?

Y que Vds., gozosamente, lo vean, claro.

UN VECINO DESCONCERTADO

vellesa

Dilecta desconocida D. Vázquez:

Sin ánimo de polemizar deseo hacerle algunas puntualizaciones a su ilusionada carta ("Cap Vermell, Nº 94, Octubre/88). Con viejecitos paseando por las calles y sentados en las plazas "prenguent el sol", con su bastón. Y al anochecer de su vida supongo que rodeados de hijos, nietos y biznietos... con una respetable, venerable ancianidad.

Vd. espera ser así. Dios se lo conceda. Y a mí. Como antaño.

Pero los tiempos cambian, y de qué modo! Srta./Sra. Vázquez. Y hay que atemperarse a las consecuencias del bin o mal llamado Progreso, Civilización. ¿Recuerda aquello de "el hombre y su circunstancia"? Pues eso. Dígame por ejemplo, una ciudad antes tranquila, como Palma, ¿por dónde pueden discurrir tranquilos los viejecitos? En Mallorca, las ciudades, y aún pueblos, son deficitarios en plazas y jardines, con o sin monumentos. Entonces, dígame, si no resolvemos este primario problema, ya me dirá.

Luego, estimo que en buena hora ha surgido ese asociacionismo activo que da más vida si no más años a esa mal llamada "Tercera Edad" (que todavía nadie ha podido explicarme por que la llaman así). Que juega, se pasea y divierte a su modo y manera, bien o mal pero vive, revive. Aunque algunas veces estén desfados y caigan en el "ridi" ¿Y quién no? Pero perviven y sonríen. Es importante esto.

A la Residencia casi ningún anciano desea ir, naturalmente. Pero, ¿a dónde va a ir si ya no le quieren en su casa? Falta caridad y paciencia. Y tiempo tal vez, pues hoy todo el mundo quiere trabajo, pero fuera de casa, ¿por qué será?

Vd. sabrá, y si no desengañese, que algunos retienen a sus ancianos en su hogar simplemente para recoger en sus alforjas el dinero de su sueldo de pensionista, ¿o no? Triste, pero cierto.

En fin, no le den pena esas asociaciones vivas que son apolíticas, aconfesionales e independientes. Y surgen como una necesidad vital, socio-cultural, llenando el hueco, el vacío creado en la gente mayor.

A medida que pasan los años, Vd. lo estará experimentando, se va viendo desde distintos prismas ese último estadio de la vida: la vejez. Por ello, viva Vd. mejor y deje a los mayores que organicen sus "constantes vitales" como mejor les plazca, que experiencia ya tienen, ya. Conoce Vd. Srta./Sra. Vázquez, que "el diablo sabe más por viejo..." Entonces...

De aportar Vd. otros argumentos no creo dar más controversia a esta cuestión.

Salúdale,

VEJETE.

esports

Benvolguts lectors, per una part m'alegra de trobar-me de bell nou amb vosaltres, com cada mes, però, per altra part, me resulta difícil haver de reiterar sempre els mateixos elogis vers els jugadors de totes les categories de l'Escolar, que una setmana sí i l'altra també, defensa amb tanta dignitat els colors del Club.

Aquest mes, però, més que als jugadors, em vull referir a l'afició. Un no sap si hi ha miracles o no, però el fet és que el que està succeint actualment supera lo natural. Estam assistint a un tornar despertar dels seguidors de l'Escolar, després d'un llarguíssim letarg, ressorgint de les pròpies cendres. Poc a poc, els aficionats al futbol estan acudint de bell nou al camp, inclús alguns dels més reticents. Feia molt de temps que no es veien les instal·lacions d'Es Figueral tan concorregudes. Fins i tot en els bars es torna parlar de futbol, tema que darrerament pareixia que no es podia tocar.

Tot això, indubtablement, ve determinat per la marxa dels distints equips de l'Escolar, però, i principalment, pel camí que està fent el conjunt de Preferent. Aquesta bona marxa està sorprenent a propis i estranys i està despertant aquests entusiasmes a què em referia. El darrer capítol d'aquesta història el tenim en el partit jugat a Capdepera abans d'escriure aquesta pàgina. Va ser contra el Maganova, que es presentà amb un conjunt ple de figures, amb un pressupost supermillionari i amb vitola d'equip destinat a pujar a Tercera Divisió. El fet és que el bon equip del Maganova, tècnicament superior, se va haver de rendir davant l'entrega, el punt d'honor, les ganes i, fins i tot, el bon joc de l'Escolar. El públic congregat agrai l'esforç dels jugadors locals amb una de les ovacions més caloroses i sentides que jo he presenciada mai. Tothom dempeus, aplaudint, fent un sol cos entre afició i equip, identificats els uns amb els altres, formant una pinya, com a les millors èpoques de la història de l'Escolar.

En diverses ocasions, al larg d'aquest campionat, havia sentit comentar als jugadors que se sentien sols, que notaven a faltar el suport de l'afició, que l'ambient era fred en el camp, i que la cosa no millorava encara que es guanyaven partits i es jugava bastant bé. Certament, l'afició havia sofert el trauma del descens, hi havia poca confiança en l'equip, l'horitzó era confús. Sempre són els jugadors els qui han d'animar els aficionats. Després del partit contra el Maganova, crec que seran els aficionats els qui animaran l'equip, perquè ja s'han començat a convèncer de que es pot confiar amb aquests al·lots que, a més, es mereixen l'aplaudiment dels incondicionals, com a millor premi al seu bon quefer.

Són catorze partits jugats ja i no podem parlar de casualitats, de miratges. S'ocupa un digníssim quart lloc que fa presagiar el millor per al futur. Sols una derrota, en el camp del líder, és per esser optimistes. El problema principal radica en lo curt que és el planter. Si les lesions no respecten l'equip, podria haver-hi problemes. De fet, contra el Maganova ja es varen haver de convocar dos juvenils, que per cert debutaren.

A l'apartat dels jugadors, no puc passar per alt la reincorporació d'en Joan Serra. Ell és un reforç considerable, una ajuda valuosíssima per a l'equip. Debutà contra el Maganova, també, i ell aconseguí el gol, llançant una falta màxima amb la seva proverbial mestria. Igualment ja es pot comptar amb n'Omar, un bon davanter que fins ara no havia pogut jugar per qüestions burocràtiques, resoltes gràcies als bons oficis d'en Joan Lluís.

Parlar de com van els altres equips seria repetir la crònica del mes passat. No hi ha dubte que enguany serà un any de bona collita per a l'Escolar.

Cal recordar, finalment, que els qui en vulguin poden adquirir loteria del Club, com a ajuda a la institució i també, òbviament, com a possibilitat de fer-se milionaris.

En breu tindrà lloc el sopar anual que organitza el Club, on tenim ocasió de veure'ns els aficionats, fora dels nirvis dels partits dels diumenges, compartint una vetllada i aportant la nostra ajuda a l'Escolar. No m'hi cap dubte que allà hi sereu tots.

I res més. Gràcies, com sempre, per la vostra atenció. Fins el mes que ve.

GABRIEL TORRES

cartes a l'amic

Estam desconcertats, amic. Tu i jo estam desconcertats. Gairebé no entenem res. I, a més, som uns pobres desgraciats que no tenim on caure morts.

Pertanyem, amic, a una classe infortunada, calamitosa fins i tot. No som rics ni duim camí d'esser-ho. La nostra preparació intel·lectual és magra i no duu camí de millorar. No formam part ni de la "jet-set", ni de la "beautiful people", ni duim camí de fer-ne part. Però no som, tampoc, tan miserables que no tinguem consciència de la nostra situació, i això és fotut. Un escaló, sols un escaló més avall, i ja no tendríem aquests maldecaps.

Sí, amic, aquí estam tu i jo, conscients de les nostres mancances i sense possibilitats ni ganes -això també és cert- de pujar per les branques d'aquest arbre encisador de la genalogia del poder. Som arrels, nosaltres. Al manco de nosaltres en xuclen les branques més enlairades, les més vistables i més vistoses, les que fan més planta. Fins i tot els llibres de botànica donen detalls de branques i fulles, i encara del tronc, però de les arrels en parlen poc. Demem ser totes iguals, les arrels, sense característiques destacables.

Però no fuguem del bessó, de l'essència, del quid que m'ha duit a escriure't aquesta carta, amic. Te deia que estam desconcertats, i encara no t'he dit per què ni quins motius tenc per creure que tu comparteixes el meu desconcert. Això últim em pareix del tot evident, coneguent-te com et conec. Pel que fa al desconcert pròpiament dit, aquest em ve produït per la informació econòmica que ens atabuixa diàriament des de tots els medis de comunicació.

Ja t'ho deia, amic, no estam preparats tu i jo. Nosaltres que som incapaces de dur a terme una "opa" amistosa, ja me diràs quan es tracta d'una "opa" hostil. Ja ho veus, en els telediaris, a les revistes, a la ràdio, en els diaris, a la consulta del metge i en el descans del cine es parla de coses d'aquestes que tu i jo no entenem ni entendrem mai. Tots els embulls, manifasseries, embolics, bugats i garbuixos en què hi intervenen els doblers -molts de mils de milions, evidentment, i no quaranta duros, que és el que tu i jo manejam habitualment- constitueixen l'argument de moda. A mi em fa una mica de vergonya no estar al corrent de la darrera fusió bancària, ni de la cotització de les "isas", ni del dèficit comercial USA, ni de lo fotut que és que baixi el petroli.

Els periodistes especialitzats, cada dia més molts, ens parlen en un llenguatge que donen per fet que entenem perfectament. Jo em qued en blanc, però faig un esforç, no et creguis. Intent agafar-ne qualcuna, sense massa èxit, però ho intent. I tu hauries de fer el mateix, creu-me, a veure si entre tots dos aclarim que punyetes són els "bons convertibles", o una ampliació de capital, o els drets de subscripció, o les societats de cartera, o les corporacions financeres... Per bé que a mi, des de la meva modèstia d'objectius, em bastaria saber com es guanya poder adquisitiu amb sous que puguen el quatre per cent si la inflació és de més del cinc. N'hem d'aprendre, amic, n'hem d'aprendre.

El problema, però i finalment, no és saber quatre coses d'aquestes, amic. El problema és d'actitud vital, de posat. I aquí sí que no hi podem fer res. Altre temps teníem per nord i bandera a artistes de cine, cantants, "bon vivants" en general. Ara no. No senyor. Ara estan de moda en Mario Conde, en Miguel Boyer, els Albertos... Els homes es posen brillantina, duen gabardines amb el coll alçat, i no es casen amb una filipina perquè no poden.

I les dones el mateix, moltes voldrien ser la filipina en qüestió.

Els qui cresquem creguent en valors com l'amistat, la solidaritat i altres pardalades, a part de comprovar com els nostres credos perden vigència, ens reconeixem una total manca de capacitat per reciclar-nos, per reconvertir-nos. Estan de moda els guanyadors, l'individualisme ferotge, el "yuppisme", els herois van ben mudats, corbata de seda i maletí de pell de serp. No hi ha treva, ni espai per als mediocres.

Tu i jo, amic, no hem experimentat mai allò de l'eròtica del poder, però deu ser veritat que hi ha quelcom d'això. En el calendari de la cuina hi ha una frase de la benlloguda Margerite Duras. Diu una cosa així, més o manco: "Quan s'entra en una certa dinàmica de combat, de poder, és fàcil deixar-se dur, caure en l'enbriaguesa, en l'excés..." No sé si aquesta bona gent, paradigma de l'èxit i el triomf, ha entrat o no en aqueixa dinàmica a què es refereix la Duràs, si estan experimentat l'eròtica aquella. Aquest és un perill en el que, evidentment, tu i jo no hi caurem. És impossible.

Tu i jo, amic, crec que estam condemnats a romandre en el desconcert permanent dels qui han renunciat a córrer frenèticament cap a part ninguna. Tampoc els qui corren pareixen tenir-ho molt clar.

UN MUSEU MUNICIPAL

I LA CONSERVACIÓ DEL PATRIMONI ARQUEOLÒGIC

La protecció del patrimoni arqueològic incumbeix a tots. Aquest tresor està legalment protegit pel Decret 2563/1966, mitjançant el qual tots els monuments i deixalles prehistòriques i protohistòriques foren declarats Monuments Històrico-Artístics. Tot i això, s'han destruït bastantes coses, esdevenguent com a corrent i normal el que hauria d'esser considerat un atemptat contra la societat.

El passat estiu, a prop del poble de Campos, se descobria, casualment, una zona d'enterraments d'origen romà. Quan el responsable arqueològic del Museu de Mallorca s'entemé de la troballa ja havien passat unes setmanes i la part del jaciment que romania a l'aire havia estat saquejat; aleshores es donà l'ordre de tapar-ho de bell nou, doncs era l'única manera, de moment, de conservar-ho.

Quan em planteig la necessitat de treure a la llum informativa el nostre oblidat i desconegut patrimoni arqueològic, pens en els riscos que pot tenir aquesta tasca i si no serà també necessari "enterrar-ho" de bell nou. Les deixalles arqueològiques estan constituïdes per materials únics i irrepetibles. Per tant, destrossant o saquejant un monument se perd la possibilitat de conèixer i conservar una part de la nostra cultura. Qualcú ha dit que un jaciment arqueològic és com un llibre en blanc on, a mesura que s'excava, s'investiga i se van omplint les fulles. Si no es deixa fer aquesta tasca, el llibre queda sense contingut.

Temps enrera, a Capdepera foren descoberts importants jaciments arqueològics; concretament a Son Jaumell, l'any 1927, i a Son Primer, l'any 1952. Els descobriments consistiren en dues coves artificials d'enterrament, ambdues intactes. Per a desgràcia de tots els illencs, aquestes coves foren saquejades i mal estudiades, perdent-se així dues ocasions, de les poques que s'han donat a Mallorca, d'estudiar les creences dels primitius pobladors de l'Illa.

Segons el Decret esmentat, la vigilància i conservació dels monuments prehistòrics és responsabilitat dels ajuntaments. En conseqüència, el Museu haurà d'assumir aquestes competències i assegurar-nos que, a partir d'ara, la supervivència del patrimoni local restarà una mica més garantit. A aquestes dues importants competències, vigilància i conservació, cal afegir-hi altres dues funcions ben necessàries: la divulgació pedagògica i la recerca documental.

Una de les funcions dels museus, que de cada dia recobra més importància, és la divulgació pedagògica dels materials disponibles. Per millorar i ampliar la cultura i consciència cívica del ciutadà no basta amb millorar i augmentar la informació disponible, sinó que cal, també, palpar noves realitats, és a dir, unes construccions i uns materials que entre tots hem de conservar perquè són de tots. La tasca pedagògica ha de permetre acostar el Museu i la realitat arqueològica a tots els ciutadans interessats.

Els qui formam part del Museu necessitam, per treballar seriosament, d'un important suport documental, això és, una documentació confeccionada per un tècnic i que intentarem recollir o fer elaborar. Per avançar necessitam estar informats dels jaciments arqueològics que hi ha dins el Municipi, del seu estat de conservació i com millorar-ho, del sentit i funció social dels diferents tipus de monuments. Hem de tenir clar fins on podem arribar, quines són les fites i possibilitats d'actuació. Hem de saber que l'activitat arqueològica per excel·lència -l'excavació, investigació i restauració de materials- no ens correspon a nosaltres sinó als tècnics i especialistes. Hem de comprendre que un Museu Municipal pot desenvolupar una tasca ben interessant si és capaç d'acostar-nos i d'interessar-nos per aquests monuments que cal conservar.

CONVERSES

Aquest mes entrevistam el batle, el nou batle, n'Antoni Alcover. Una vegada haver-se fet oficial el seu nomenament, crèiem obligat tenir una conversa amb la primera autoritat del nostre poble, saber com pensa i què pensa dels temes preocupants de la nostra realitat quotidiana, desvetllar la seva figura -no sempre prou coneguda- als nostres lectors.

La conversa, dins un to de total i absoluta cordialitat, l'hem mantinguda en el despatx de la seva empresa particular, arrezerats d'aquest fred intempestiu i imprevist de la segona quinzena de novembre. Hem anat tocant els distints punts de manera completament arbitrària, segons han anat sorgint, sense guió previ, sense esquema previ. Pensau que hem començat parlant de pintura, però, ben aviat, hem arribat a aquells aspectes que pensam que interessin als nostres lectors.

¿COM DUS AQUESTS PRIMERS MESOS DE BATLIA, TONI?

Crec que bé, encara que evidentment preocupat per fer-me càrrec de la situació. Per ara em té absolutament acaparat. La tasca és molt grossa i, si se té sentit de la responsabilitat, et trobes que, conscient o inconscientment, aquesta ocupació et roba totes les hores del dia.

SI AL MANCO AQUESTA TOTAL DEDICACIO DONA UNS FRUITS...

Esper que sí, per bé que a vegades et sents impotent per dur a terme tot allò que voldries i que saps que és necessari, ja sigui per manca de recursos, ja sigui per la propia inèrcia i lentitud administrativa.

¿QUINA ES LA TEVA MAXIMA PREOCUPACIO, COM A BATLE? ¿QUE CREUS MES NECESSARI DUR A TERME?

No és una cosa concreta, sinó tot un conjunt de necessitats que té el nostre municipi i que resulten aclaparadores. Tenim molts de quilòmetres de costa, una infraestructura deficitària, una configuració urbanística que necessita millorar. Si un visita zones turístiques totalment consolidades, a Itàlia, a França, i veu el què s'ha fet, s'anadona de totes les nostres mancances.

PERO, PODER FER TOT AIXO SUPONERIA UNES INVERSIONS ENORMES.

Evidentment. Jo calcul que el nostre municipi necessitaria una inversió d'uns cinc-cents milions de pessetes anuals, per posar-se al dia quant a les seves grans necessitats. Enguany, la inversió prevista és de cen-cinquanta milions, del tot insuficient per donar resposta al repte plantejat.

I AIXO QUE, SEGONS ES DIU, ELS AJUNTAMENTS TURISTICIS SÓN RICS I MANEGEN DOBLERS A BALQUENA.

Clar que el pressupost d'un Ajuntament com Capdepera és molt més important que el d'un poble de l'interior, però també són molt més grosses les seves necessitats. Aquest any passat, just de permisos d'obres s'han ingressat uns quaranta-vuit milions de pessetes. Això pot parèixer una quantitat important, per posar un exemple, però si pensam els servicis que en el futur l'Ajuntament haurà de donar a aquestes noves construccions, ens trobam que la quantitat ingressada és ridícula.

¿NO CREUS QUE HI HAGUE UNA ABSOLUTA FALTA DE CALCUL QUAN S'APROVAREN UNES NORMES SUBSIDIARIES QUE PERMETEN UN CREIXEMENT TAN ACCELERAT?

Bé, ara ens pot parèixer així, però en el seu moment hem de considerar que es tractà d'un pla moderat en comparació a les possibilitats del Pla General que existia. Hem de tenir en compte que es reconvertiren més d'un milió de metres quadrats que abans eren urbanitzables. Jo no dic que alguns aspectes concrets no puguin esser modificats, però estic convençut de què l'allau constructor minvarà tot sol. De fet, enguany els permisos d'obra sollicitats són moltíssims menys que aquests anys passats, i és que el capital és prou viu com per saber, sense que se li posin traves legals, que no es pot seguir invertit desmesuradament en un sector com el del turisme que pareix haver tocat sostre.

EN QUALSEVOL CAS, LA INFRAESTRUCTURA SANITÀRIA SÍ QUE PAREIX DUR CAMÍ DE QUEDAR TOTALMENT SOLUCIONADA.

Sí, les obres de la depuradora dels nuclis de Capdepera i Cala Rajada ja està en marxa. Són cent-cinquanta milions, més dos-cents setanta milions que costaran els col·lectors, més trenta milions d'un col·lector de pluvials. Després tenim les obres de la depuradora de Sa Font de Sa Cala. Totes aquestes obres suposen la cobrança d'uns dos-cents milions de pessetes de contribucions especials, que de totes maneres resultaran menys pesat que quan se va fer el clavegueram de Capdepera, perquè ara les despeses s'han de repartir entre més molts. Però, una vegada acabada l'obra, just el manteniment de les instal·lacions suposarà unes despeses de més de vint milions de pessetes anuals, això sense imprevists.

MOLTS DE DOBLERS SON AQUESTS. I CANYAMEL, COM EL TENIM?

Per a la depuradora de Canyamel, no hi ha dotació de pressupost, en la part que correspon a la Conselleria d'Obres Públiques, ni per a enguany ni per a l'any que ve. Recentment anàrem a la Conselleria i proposàrem una solució momentània, que ens ajudàs a sortir del pas, que consistiria en dur a terme les obres de clavegueram de la zona hotelera, per part de l'Ajuntament, i la construcció d'un emisari per part de la Conselleria. Esperam resposta, però Canyamel necessita mesures urgents.

ABANS SE'NS HA PASSAT PER ALT. ¿QUAN S'HAN D'ENTREGAR LES OBRES DE LA DEPURADORA DE CAPDEPERA I CALA RAJADA?

L'empresa que les fa té un termini de catorze mesos per acabar-les, que si s'exhaureix vol dir que no funcionarà per a l'estiu de l'any que ve. A més, les obres dels col·lectors encara no s'han adjudicat i aquestes si que no es poden fer més que durant el mesos d'hivern, naturalment. Podríem dur molta de sort i que pel mes de juny tot estigués acabat, però això suposa una gran dosi d'optimisme.

MÉS COSES...

Les obres del carrer de Cala Agulla s'han d'entregar pel mes de març, tenguent en compte que inclús el tros que hi ha arreglat per passar les conduccions subterrànies d'electricitat i telèfons. Aquestes són les obres més importants que ens ocupen enguany i l'any que ve. Després hi ha tota una sèrie d'obres menors que seria molt llarg enumerar.

LA CASA DE CULTURA, MENTRESTANT, SEGUEIX DORMINT EL SOMNI DELS JUSTS. I ES QUE LA CULTURA...

No, no, el que passa és que el pressupost aprovat per enguany, inclús publicat en el Bolletí Oficial, després fou rectificat per la Conselleria perquè era una quantitat molt important la destinada a la nostra Casa de Cultura, i amb aquests doblers han pogut atendre distintes petites obres. Naturalment, a mi això no em va bé. Ara ens han promès que l'any que ve ens tocarà a nosaltres. Ja veurem, però és evident que ens fa falta com el pa comptar amb un espai adient per a totes les activitats, a al manco per a bona part, de caire cultural que se generen en el poble.

I A MÉS LLARG TERMINI, QUE VOLDRIES PODER DUR A TERME?

Hi ha un tema que ami me preocupa particularment, i és el de la circulació dins el nucli urbà de Capdepera. Més concretament, me preocupa la circulació del carrer d'es Port. Voldria poder-hi donar solució, però això no ho pot fer l'Ajuntament tot sol. La Conselleria d'Obres Públiques, per la seva part, ens diu que té altres prioritats, com la carretera Capdepera-Son Servera o Artà-Alcúdia. El fet és, però, que no podem plantejar-nos una remodelació urbanística del nucli de Capdepera, amb la creació d'un espai verd important, sense haver resolt, prèviament, l'assumpte del tràfic. A part d'això, estam mantenguent contactes amb el Servei de Ports i Litoral per a la remodelació del carrer Gabriel Roca de Cala Rajada, que suposaria vallar la zona de la drassana i eixamplar la calçada, que passaria a ser peatonal. Davall hi quedaria un espai per als pescadors. Ara me'n record, per bé que no ve al cas, que s'està fent un inventari del patrimoni prehistòric del terme, sobretot de les zones talaiòtiques, per poder mirar de preservar-les, d'alguna manera, de possibles expoliacions. Aquestes són coses que sovint no transcendeixen a l'opinió pública, però que a mi me pareixen també importants. També estam estudiant la restauració de l'escorxador, ara en estat d'abandó, on podria, probablement, instal·lar-s'hi un museu de tipus etnològic o quelcom semblant. I no vull deixar passar l'oportunitat sense dir que s'ha aprovat canviar el repetidor de televisió, de manera que quedin, d'una vegada per totes, cobertes les zones obscures que encara queden.

girau fulla...

TOT AIXO ESTA MOLT BE, PERO, POSSIBLEMENT, HI HA ALTRES QÜESTIONS QUE ARA MATEIX PREOCUPEN MÉS A L'OPINIO PÚBLICA. EL POLÍGON INDUSTRIAL...

S'ha parlat bastant, darrerament, del polígon industrial. Aquest era un tema que feia molt que preocupava a l'Ajuntament, una assignatura pendent. Hi havia dos sistemes per dur-ho a terme. El primer sistema és el de cooperació, en el que seria el propi Ajuntament el promotor, el que prendria la iniciativa. Aquest sistema suposa l'adquisició o expropiació de terrenys i la realització de les obres d'infraestructura corresponents, amb una bestreta important. L'altre sistema és el de compensació, en què és la iniciativa privada la que ho duu a terme. Tant d'una manera com de l'altra, les contraprestacions per a l'Ajuntament són les mateixes. El segon sistema, a part de totalment legal, resulta de tot punt satisfactori per a nosaltres. S'ha especulat sobre el guany dels promotors, crec que sense coneixement de causa. El que si està clar és que els terrenys es posaran a la venda a uns preus difícils de trobar en matèria de sòl industrial. A més, crec que els promotors volen jugar amb total claredat i han oferit que sigui l'Ajuntament qui, de manera imparcial, distribueixi els solars entre els sol·licitants.

RESIDÈNCIA DE LA TERCERA EDAT...

Sí a la Residència, però matisant. La Residència, des del meu punt de vista, no es pot concebre com un lloc d'esbarjo per a la gent major. Per això ja tenim el local acabat de "Ca Nostra" i esperam poder escometre, en breu, les obres del local del "Sol Naixent" a Cala Rajada. En aquest local, inclús, s'hi podrà menjar. És a dir, que per al seu oci, els nostres vells ja tendran uns locals adients. La Residència ha d'acomplir la funció d'acollir aquelles persones que realment no tinguin altra alternativa. Pens, i així s'ha dit pels especialistes, que, mentre pugui esser, la persona vella ha de continuar a ca seva. Per a l'any que ve hem signat un conveni amb el Consell Insular per a l'assistència domiciliària d'aquelles persones que ho necessitin. Aquesta és una alternativa vàlida per a molts de cassos. Així mateix, s'ha de considerar que el funcionament d'una residència suposa unes despeses aproximades al milió dos-centes cinquanta mil pessetes per resident i any. Així que, Residència sí, com ja he dit, però per a la gent que realment la necessiti.

FESTES POPULARS...

Aquesta és una qüestió que també m'agradaria reconduir. Ideal seria que cada una de les festes correngués a càrrec d'una comissió organitzadora, com passa amb els Reis, Carnaval, Sant Antoni, El Carme, etc. Tenim Sant Roc i Sant Bartomeu que, per ara, ha de seguir organitzant l'Ajuntament. Jo, com a mínim, seria partidari de suprimir la presència de grans figures que, a part de poder-les veure cada dia per la televisió, costen una milionada. Pens que amb aquests doblers es podrien organitzar tota una sèrie d'actes que fessin de les festes uns dies d'autèntica participació de tot el poble. És clar que jo, com a batle, no intentaré imposar els meus criteris, però sí vull, al menys, expressar la meua opinió, i aquesta no és altra que la de reconversió de les nostres festes.

NOTAM A FALTAR LA CREACIÓ DE NOUS ESPAIS PÚBLICS, DE NOUS ESPAIS VERDS.

Bé, pens que tenim unes necessitats urgents que ens han ocupat molt, darrerament. Però, evidentment, l'embelliment dels distints nuclis de població és també un objectiu peremptori. La naturalesa ha fet molt per nosaltres, però com que hem fet moltes coses malbé, ho hem de compensar amb obres que, d'alguna manera, recuperin part del que s'ha perdut. En aquest sentit, nosaltres comptem amb el que és fonamental, els terrenys per anar fent coses. En tenim molts a Canyamel, també a la zona del Coll d'Os, a Cala Rajada, i en menor proporció a altres indrets. De fet, el patrimoni de l'Ajuntament, recentment valorat, és superior als dos mil tres-cents milions de pessetes. Això és del poble, de tot el poble, i ell n'ha de ser beneficiari. Hi ha espais públics que inclús no són utilitzats perquè no es sap que ho siguin. Ara estem procedint a senyalitzar-los com a tals, per a coneixement general.

ORDRE PÚBLIC...

Es de coneixement general que tenim plantejat un problema en el si de la Policia Municipal. Jo me reiter en el que ja vaig manifestar en el primer moment, és a dir, que l'Ajuntament ni farà cas omís de les queixes d'un grup important de policies, ni actuarà precipitadament. S'ha obert una investigació i estem disposats a arbitrar els medis perquè aquest assumpte sigui jutjat amb total imparcialitat, fins a les últimes conseqüències. La única queixa que tenc és que si existia un malestar des de fa temps, aquest s'havia d'aver expressat abans, sense deixar-ho covar. Estic segur de que aquest tema serà solucionat sense vacil·lacions. El capde la Policia, que pareix ésser el motiu del malestar creat, es troba de vacances reglamentàries.

EXPLICA'NS QUINES SON LES RELACIONS INTERNES EN EL SI DEL CONSISTORI.

El clima general és de col·laboració per part dels regidors. Jo sóc conscient de que ocup el càrrec de batle en minoria, just amb els vots del meu partit. Els altres grups, en un gest que jo consider de responsabilitat política, així ho han acceptat i no posen traves al funcionament de la maquinària municipal. A mi, com a batle, se'm plantegen qüestions, se'm fan preguntes, se m'exigeixen responsabilitats, per part de l'oposició, però aquesta és una de les seves funcions i així ha de ser. En el fons, en la majoria de temes importants hi sol haver acord pel que fa a la seva resolució. Les discrepàncies solen ésser més per l'ordre de les prioritats que cada grup polític té plantejades. De totes maneres, l'Ajuntament anirà millor en la mesura que augmenti el sentit de ciutadania i de responsabilitat de la gent.

JA QUE PARLES DE LA GENT, COM TE DUS TU, AMB EL POBLE? JA SAPS QUE SE T'HA ACUSAT DE NO SER D'AQUÍ...

No, no crec que es pugui parlar d'acusacions. És cert que no vaig néixer en aquest poble, però fa molts d'anys que hi visc, d'aquí són els meus fills, i la majoria ja n'ha fets vint-i-tres, i me sent totalment integrat. Ja se diu allò de què un no és d'allà on neix sinó d'allà on viu. Potser que alguns sectors de la població no em coneixen massa, però jo estic fent un esforç per relacionar-me amb totsells i donar-me a conèixer. Procur assistir no sols als actes a què el càrrec m'obliga, sinó a tots els esdeveniments a que se me convida o on la meua presència pot ser necessària. Crec que qui m'ha cercat m'ha trobat i, de fet, les portes del meu despatx estan obertes a tothom, i això no és un frase feta sinó una realitat que es pot comprovar personalment.

UNA ALTRA ACUSACIÓ QUE SE T'HA FET ES LA DE SER UNA PERSONA UNA MICA DISTANT, A PESAR DEL QUE DEIES ABANS.

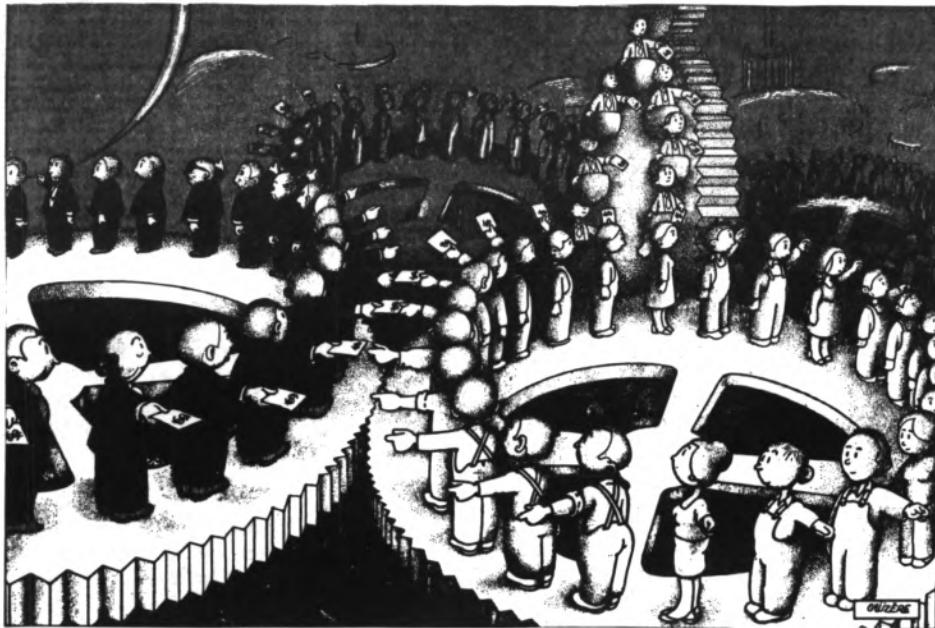
No sé molt bé d'on surten aquestes acusacions. De cap manera me consider una persona distant o inassequible. Qui ho digui és perquè no em coneix bé. Més bé diria que sóc una persona un xic tímida, però distant no. Els qui no som excessivament extrovertits podem donar aquesta impressió, moltes vegades equivocada.

COM T'AGRADARIA QUE FOS RECORDADA LA TEVA GESTIÓ COM A BATLE?

Jo ja he dit algunes vegades que sóc batle per accident, que no tenc vocació política, la qual cosa no s'ha d'interpretar com una manca d'il·lusió o d'interès. Si no cregués en el que estic fent o no em veïes capacitat per fer-ho, me n'aniria a ca nostra. Per altra part, sé que si en el meu negoci faig una equivocació, jo en tocaré les conseqüències, però si l'equivocació la faig com a batle, les conseqüències les tocarà el poble, i això me preocupa profundament, per bé que sols s'equivoquen els qui actuen, els qui fan coses i no

els qui estan mans plegades. Però anant a la pregunta, m'agradaria ser un batle com els bons àrbitres de futbol, la presència dels quals gairebé no es nota. El poder ben exercit no s'hauria de notar. Quan se va plantejar la necessitat de que jo accedís a la batlia, vaig pensar que, per ètica, no podia donar l'esquena als qui m'havien votat. Ara pretenc qualque cosa més i és ésser, no sols el batle dels qui me votaren, sinó de tots els gabellins.

Han passat més de dues hores. S'ha fet fosc, ja. Hem mantengut, sense presses, una llarga conversa amb el batle de Capdepera, però també amb la persona, amb Antoni Alcover. Segurament hauran quedat aspectes sense esbrinar, qüestions sense desvetllar, assumptes que els nostres lectors voldrien veure reflexats. En qualsevol cas, si hem conversat sobre temes que estan a l'opinió pública i sobre els que era important conèixer l'opinió de la nostra primera autoritat. Com li requerirem que opini cada vegada que dixi ho exigeixin els aconteixements del poble. Creim tenir obertes les portes del seu despatx.

Festa a les estrelles

La nina somià que hi havia una festa a les estrelles. Per això, aquell vespre llambrejaven molt més.

El cel pareixia d'or, un or misteriós enmig de l'obscuritat.

Una fada bella i molt bona pujà des de la terra per veure què passava.

S'assequé a la lluna i esperà.

La lluna l'acostà una mica més a les estrelles, i la fada bona pogué veure i contar als nins aquella festa.

Mil estrelles ballaven vestides amb gotes de pluja.

Mil estrelles cantaven amb veus d'ocells que volaren fins a aquell lloc.

Mil estrelles reien sempre amb el sol i el vent i els núvols i l'escuma del mar que pujà des de tan lluny.

Què hi passava a les estrelles?

Quina gran festa feia ballar i cantar i riure tot el cel enmig de tan gran alegria?

Somreia la nit com un nin en somriure.

Saltaven els núvols com nins en jugar.

Era l'aniversari de la major de totes les estrelles.

Nasqué d'un punt de llum feia molts, molts d'anys, per acompanyar la nit que estava sola.

Després nasqueren les altres estrelles.

L'estrella blanca féu estrelletes de doga i bescuit.

L'estrella blava féu una lluna de xocolata.

L'estrella vermella encengué milions d'espelmes.

Tot el cel ere com un arc de sant Martí gegantí de multitud de colors.

L'estrella major donà les gràcies i bufant ben fort, ben fort, apagà les espelmes.

I la festa continuà.

Fins que les estrelles cansades deixaren de llambrejar perquè tenien son.

Fins que el sol obrí els raigs que eren els seus ulls i pogué veure el dia.

Fins que els núvols es despertaren i jugaren com sempre amb el vent i amb la pluja.

Fins que la lluna se retirà poc a poquet a ca seva, darrera un arbre a l'horitzó de la terra.

La fada bella i molt bona acaronà la nina que encara dormia.

La nina es despertà, era de dia.

Ja no hi havia estrelles.

herbes

QUE NO SABEM CONJUGAR DEL TOT

Mirar, escoltar, dialogar, reflexionar, autocríticar-se, autoconèixer-se, respectar, tolerar, comprendre, perdonar, reconciliar-se, equivocar-se, fracassar, pregar, contemplar, viure, ...i el més necessari de tots, estimar.

No et cansis mai de:

conèixer, d'estimar, de servir, de créixer...

Pens que amb aquestes i altres herbes qui no va endavant va cap enrera. No hi ha punt estàtic.

I per no cansar-nos: fer camí junts, donant-nos les mans.

ANTONI RIUTORT

VIAJERO

Agua pura, fresca, transparente, cristalina, sugerida por el rumor de una cascada alta, grande, potente, poderosa. Sonidos de aves exóticas, extrañas, lejanas, melancólicas, que avisan al viajero de su existencia.

Arboles grandes, altos, bellos, majestuosos y profundamente verdes desde su principio hasta su fin; y maleza, hierba, flores y plantas trazando su sendero.

El viajero se ha aventurado dentro de esta selva por un aviso interno, llamada profunda, espíritu inquieto, voluntad pacífica. Y va caminando lentamente, sintiendo que cada una de las etapas que va superando es un paso más hacia adentro. Descendiendo y ascendiendo en perfecta sincronización de su dualidad, desarrolla interior y exteriormente su capacidad humana y divina. Sutiles visiones quiméricas y fantasmagóricas mantienen su espíritu alerta; su alma profunda e inquieta se regala con la visión de una doble apariencia de lo apreciado.

Y mientras va prosiguiendo su camino, comenzado en densidad, se va borrando de su memoria todo lo fútil, vano, absurdo y desechado que conoció.

El viajero aprecia, recuerda, extracta, sonríe a lo válido. Exprime, enjuga, condensa y amalgama lo acertado.

Y sigue. Y vive. Y prosigue. Y avanza.

El viajero, buen amigo, mira en su derredor, y por la sinuosidad del sendero, expectante, oye sonidos antes nunca oídos; bellas melodías nunca escuchadas, hálitos mágicos de vidas desconocidas, espesuras en el ramaje jamás aventuradas.

Porque él, el viajero, desconoce este camino, a la vez que desconoce que antes otros -pocos- lo anduvieron. Pero adelante viajero, no te pares, avanza. Tienes que ir más aprisa que mi pluma, tienes que llegar porque estás muy próximo a ello.

Mi viajero, ¿dónde estás?; te pierdo, ya no te diviso, ¿formaste parte de mí en algún momento dado?, dímelo!, ¿dónde, cuando, cómo y por qué te separaste de mí? ¿Acaso soy yo mismo y no me conozco?, ¿acaso soy motor de mis propias dichas y desdichas?

Si es así, ayúdame! Vosotros, eh!, vosotros, sí, que ya habéis cruzado la orilla del hermoso río que se otea en el horizonte.

Cielo y tierra juntos, separados por una franja azul que delata la intensidad del pensamiento confuso que a veces nos guía. Ayudadme en mi singladura, tendedme vuestra mano! Oh, cielos!

Porque sé que... que estoy en el fin; en el fin donde parques, jardines, abetos, flores, ríos, montañas y nieves se mezclan promoviendo un panorama alucinador.

Y ahí, al final de todo ello, la calma, la quietud, el sosiego, la paz... el principio eterno del fin mortal.

M. I. VALDIVIELSO

LLOCS DE VENDA:

- Els dos estanys de Capdepera
- Llibreria L'Orient
- Llibreria Cala Rajada
- Casa del Mar
- Es Sitjar

CAPDEPERA - CALA RAJADA

EL TEMPS DE LES BALDUFES

IV RESURRECCIO

La padrina i la seva amiga Maria seguiren la comitiva processional del Divendres Sant. Un poc emmurriada, la padrina, per l'atreuiment del carapunat de túnica morada, encara portava la ruda de confits. No tenia valor per llançar-la, ni tampoc per obrir-la. Se n'adonà que Maria l'observava de reüll, en silenci.

La processó, desgavellada, enfilava la Costa d'en Capet, enmig d'un cantusseig ronc, inintel·ligible, mormolant oracions i pregàries. Es dilatava, allargant-se, la processó, cansada, peresosa, pantaixant. Els clavaris portadors del tabernacle, perderen el pas amb l'empinent del carrer i el cansament propi. Anaven a sotragades i la imatge jacent del Crist mort es movia en un balanceig desordenat i oscil·lant, com si flotàs sobre un mar efervescent d'encontrades correnties. Llampurnejava el cos nuu amb la llum bellugadissa dels fanals. La flama dels ciris omplia les façanes d'ombres, com en una dansa esburbada de bubotes. Tot semblava irreal, fantasmagòric, com d'aiguafort antic.

El seguici funerari entrà dins l'església per la portalada gran, oberta de bat a bat. A l'altar major hi havia bastit un cadafal empostissat, simulant un sepulcre. La gent entrava al temple a empentes, desordenada, gairebé competitiva. S'apressava aleshores per trobar un seient lliure on descansar i assistir còmoda a l'enterrament. Surava una remor fosca i apagada, de murmuris, de grinyols de banc, de petjades, de refrecs, d'arrossegament de peus, d'escomeses. Era el bronzir del rusc humà.

La padrina sempre esperava l'enterrament amb el cor encogit. Era l'acte que més fortament l'impressionava, des de petita. Llavors s'ho creia que l'enterraven de bon de veres, al Crist. Que allí, rera aquell endomassat de teles negres i postissada hi havia el clot obert on hi tiraven el Crist mort. Durant anys sentí feredat al passar sobre la tarima de l'altar.

Els dos cirineus pujaren, embolicant amb un sudari blanc el cos del Crist i el deixaren caure rera l'empostat. Se sentí el cop sec, de cos sense vida, pregon, de la caiguda al fons de la fossa. Era esgarrifadora la sonoritat dissonant, estentòria, que retrunyia dins l'alta bòveda i es perdia parsimoniosament capelles enllà, com si una bèstia ferida anàs fugint, udolant, per la concavitat llòbrega del cor, cercant alliberar-se pels vidres romputs del rosetó frontispicial. Aquell cop, esperat i repetit cada any, i que, potser, per esperat i repetit més feia estremir la padrina, li produïa un tremolor indeturable, un calfred que la posseïa com un mal espant i que es re-

petia cada Divendres Sant malgrat el propòsit que ella es feia de controlar-se. Aquell simulacre del contacte d'un cos sense vida amb la terra ombrívola d'una fossa, l'omplia de temor i de pàura. Se sentia infinitament insignificant i indefensa davant la dimensió insospitada del misteri de la mort. Què era la mort? S'ho preguntava reiteradament. Era aquell cop sec al fons d'un clot? O era un caure sense minva dins la fondària d'un pou sense fons? L'obsessionava la curolla del misteri. Sempre. I avui, passats els anys, asseguda a la taula-camilla, submergida dins un mar escullós de records, se n'adonà que té la mateixa obsessió. Per bé que ara la té a prop, que l'intueix a prop, que en sent la seva vetlla vigilant, el misteri, l'interrogant ha perdut el caire paorós, l'aresta inquietant i desassossegadora. La present com una fita alliberadora, com un rabeig per rentar-s'hi el cansament, com un recés per a la pau, per al descans, per a l'acolliment. Avui, l'angoixa no és pel què trobarà rera la paret partionera, sinó per la pèrdua dels afectes, de l'estimació, dels lligams que la fermen als éssers que han compartit el seu viure.

girau fulla

Aleshores, emperò, aquell Divendres Sant, la vida encara no l'havia allionada i els quaresmers inflaven els sermons amb solfes diabòliques, com si tot el viure fos un pecat sense redempció possible, un embrutiment sense esperança, un podrir-se per a la cremació eterna.

Abstreta amb els pensaments, aïllada totalment de l'exterior, com a tancada amb pany i clau dins ella mateixa, mestegant preguntes tèrboles que no tenien resposta sobre la pruija que covava des de la infància, la padrina no se'n temé de la proximitat del carapunat de túnica morada que, desencaputxat, la mirava entredit. Maria sí que se'n donà compte i, d'una colzada, tregué la padrina del seu entot-solament. Sobtadament, alçà els ulls i es trobà amb els ulls d'en Xesc. Inexplicablement, la padrina aguantà la mirada i, inconscientment, acaricià la ruda de confits. Quins raigs d'energia incidien en aquella mirada per canviar el curs de dues vides? Per desbastar totes les lleis còsmiques? Per canviar en un instant la visió, la concepció del món, de la realitat i de la pròpia existència? Quina estranya màgia feia possible el canviar l'ordre de totes les coses? Quin poder ocult tenia la virtut de canviar sentiments amb el sol encontre de dues mirades? En aquell instant, la padrina tengué la percepció de que, a partir de llavors, res no tendria el mateix significat, ni coses, ni sentiments, ni idees. L'església ja no era un misteri de mort i tenebra, sinó de vida i resurrecció.

Una fronda exuberant creixia per les capelles, per l'àbsida, per les pilastres, pel cor. Altars, retaules i plafons eren engolits pel fullatge d'un verd ardent, invasor. Imatges i sants, posseïts per un deliri furiós, per un exaltat frenesí, botaven dels retaules, bullanguers i capgrinosos, penjaven els hàbits i es vestien de camperols i pastors. Ballaven jotes i copeos sobre els baiards i tabernacles, entre la fronda de fulles grasses i vigoroses, enfollits per irrefrenables ganes de viure. Per les aranyes, entre degotissos de molsa i brostada d'herba-sana, papurrejaven els coloms. La bòveda romania suspesa dins una ennuvolada claror il·lusòria, una fosforescència blavenca i viva que es projectava sobre l'altar major, on el celebrant i tota l'escolania, vestits amb el polít cromatisme de la fruita novella, amb silenciosos i esbojarrats passos de dansa, feien un simulacre de resurrecció. El cor parroquial, descabrestat i fora traves, canta al·lelúies i crida lloances. I enfollits els batalls, copegen les campanes en una glorirosa i eixelebrada bogeria de metalls.

I de l'empostissat, on fan vetlla permanent dos soldats romans amb tricorni xarolat de guàrdia civil, dins una remor fonda de terratrèmol, salten en l'aire les llores del sepulcre amb un esclafit de llum jove, una erupció esplendorosa d'albes enceses, de matinades calentes... Els romans-guardies civils gesticulen aterroritzats. I dins d'aquella orgia magnífica de clarors, cerimoniosament, solemne i poderós, emergeix la figura del Crist ressucitat. Tota la fronda es vesteix del llum, que es desfà en una esclator d'espines. I sura la flaire de murta, de menta i d'herba-sana, de poma i de codony. És un Crist nou. No és

aquell Crist bucòlic de les estampetes, ni aquell dolorosament trist de l'altar, ni el ros escanyolit de cabell las, fatigat i dissortat de les pintures, ni aquell de rigidesa cadavèrica que acaben d'enterrar. No. És un Crist nou. Un Crist no comerciable. Un Crist que està latent dins els Evangelis. Desconegut. La imatge viva del lluitador. Fort. Musculós i baronívol. Ferm. La imatge de l'home que no es vincla, que sap el que vol i on va. Ample d'espatlles, de tors poderós, de trets enèrgics i vigorosos, de mirada incisiva i a l'ensens plena de tendresa. Carismàtic. Rebel. Desbordant de vitalitat física i espiritual. Nu, sense sofismes. Enemic de l'agombol, del recer, de la primàcia i del dogma. Condescendent amb els bandejats. Guardidor de tares i de misèries. Curador de nafres i de malalties. Alliberador

de captius i encisats. Tenaç. Obstinat en el combat contra tota marginació. Just. Incòmode als poders establerts que fabriquen els còssos de les agulles a la mida dels seus camells. Humanitari. Predicador inesgotable d'amors i germanor. Fill de Maria Fustera, és l'estampa de l'home que neix del poble, que viu per al poble i que és capaç de morir pel poble. L'home que de l'esforç i el treball en fa el miracle de la multiplicació. Pans i peixos en són un símbol. L'home de gest sever i enèrgic a l'hora d'expulsar els mercaders del temple, i mansuet i amorosívol a l'hora de les benaurances als perseguits. L'home d'esguard dur i tendre al mateix temps, cordial, ingenu, benvolent, que desperta amor a les Maries Magdalenes i odís als benestants.

Dins la fronda maduren espigues i floreixen els pàmpol. Tot respira resurrecció.

Per a la padrina, aquella imatge suspesa sobre l'esclat de claror és la imatge d'en Xisco Garrit, d'un amor acabat de néixer però que ja no té tanques ni fites ni paranyes ni barreres. És l'Amor.

Passatemps

1.- ¿Sabríeu trobar la manera en què hem ordenat els 10 números?

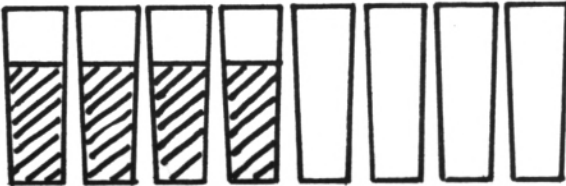
5, 4, 10, 2, 9, 7, 6, 3, 1, 8

2.- Tenim 10 monedes i 3 tassons. ¿Com ho podem fer per tal que dins cada tassó hi hagi un nombre senar de monedes?

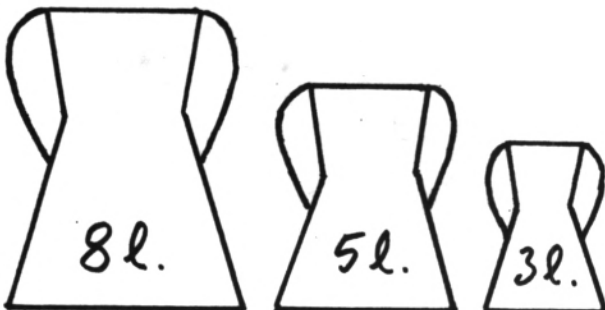
10 Pts

3.- Mogueu tan sols dos tassons hem de deixar alternant els buits i els plens.

4.- Un lleter té unalletera de 8 litres, plena, i dues lleteres de 5 i 3 litres, buides. ¿Com ho farà per separar 4 i 4 litres?

SOLUCIONS ALS PASSATEMPS DEL MES PASSAT

1.- $123-45-67+89 = 100$

2.- $888+88+8+8+8 = 1000$

- 3.- a) Posar els dos rellotges en funcionament.
 b) Quan acaba el petit, donar-li la volta (hauran passat 7 minuts)
 c) Quan acabi el gran, donar la volta al petit (hauran passat 4 minuts més)
 d) Deixar acabar el petit i, donat que en la darrera volta tenia a dalt la sorra de 4 minuts, ja hauran fet bullir l'ou 15 minuts.

4.-

4	3	8
9	5	1
2	7	6

5.-

0	11	6	13
5	14	3	8
15	4	9	2
10	1	12	7

IMATGES

CARRER DE SES COVES